

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

Ê-mi-li và Duệ-la ép chàng ở đến ngày mai, nhưng chàng chẳng đồng ý. Hai chị em tiễn chàng đến tận cửa; chàng vội chào lần nữa, rồi biến mất trong bóng tối. Lúc hai chị em trở vào phòng khách, Duệ-la trầm-ngâm nói rằng:

— Vệ-niết là một người kỳ-dị biết bao! Nhưng tôi yêu anh ta. Anh thông-sáng và khác người là dường nào! Anh còn khiêm-tốn là khác. Anh không đi phở-trương các hồn-năng của mình khắp mọi nơi.

Ê-mi-li đặt bàn tay mình trên cánh tay em, nhìn thẳng vào mặt em mà rằng:

— Duệ-la ơi, tôi nhắc lại cho em nhớ rằng em phải coi chừng. Chớ để chàng Vệ-niết khiến em xây-bỏ chơn-lý. Có lẽ thầy có tài-đức như em mới nói đó, nhưng thầy cũng có thể hóa ra một người nguy-hiểm cho cuộc đời em.

Giọng cô êm-ái và thiết-tha. Duệ-la cười nụ, nói dịu-dàng rằng:

— Chị đừng sợ. Tôi chẳng phải một người dễ cảm đến thế. Dầu sao, tôi có một người chị như chị thì cũng là phước lắm!

CHƯƠNG THỨ TƯ TRONG CHỖN LÀM-ĂN

DUỆ-LA làm việc trong nhà máy Lãm-bá ở chính giữa một thành-phố có nhiều xưởng chế-tạo. Nhà máy đồ-sộ này có lăm ống khói cao ngất, và chung-quanh có thật nhiều xưởng chế-tạo khác. Từ sáng đến tối, người ta chỉ nghe tiếng máy chạy xình-xịch, tiếng còi thét vang-rền, tiếng búa đập chan-chát. Chỗ nào cũng có vẻ hoạt-động hăng-hái, nhưng nhà máy Lãm-bá nổi tiếng là phát-đạt hơn hết, nên nhiều kẻ cố chen cho được một chơn làm việc ở đó.

Duệ-la là một viên hội-họa kỹ-sư thượng-hạng vẫn được biệt-đãi, vì

trước kia ông thân chàng giữ một địa-vị tin-cần và có trách-nhiệm nặng-nề. Vậy, Duệ-la được hưởng đặc-ân một phần lớn là do công-việc lâu-dài và trung-tín của ông Vệ-nỗ-linh; nhưng theo lẽ công-bình, ta nên nhận-biết rằng chẳng bao lâu tư-cách, tánh-tình và trí-tuệ của chàng đã xác-chứng cho sự lựa-chọn ấy. Chàng vào làm được ít lâu, thì ông Lỗ-bạch Lãm-bá, là giám-đốc của nhà máy và nguyên-động-lực của mọi công-việc, nói với chàng rằng:

— Thầy Vệ-nỗ-linh ơi, tôi nhờ vả ông thân thầy nhiều lắm. Ông đã dạy tôi mọi điều tôi biết ngày nay. Mọi người quen ông đều yêu-chuộng và kính-trọng ông. Nếu theo gương của ông, chắc thầy sẽ thành-đạt.

Duệ-la đáp:

— Cám ơn ông. Tôi sẽ gắng sức.

Vậy, ban đầu Duệ-la nhờ công-việc lâu-dài và trung-tín của cha mà được nhận vào làm việc trong nhà máy Lãm-bá và được nhận một cách thân-ái dường ấy. Nhưng một khi chàng bắt tay làm việc, thì các chức-viên quản-đốc xét thấy chàng có nhiều tài lạ, nên thường giao cho chàng những công-việc rất quan-trọng. Có khi các bạn đồng-sự rồi thì vì gặp chỗ khó-khẩn của nhà nghề cũng đến xin chàng giúp-đỡ và chỉ-báo. Duệ-la luôn luôn đáp lại thật tinh. Chàng làm đẹp lòng người và lại dễ thương, đến nỗi khắp nhà máy rộng-lớn ấy chẳng có ai được ưa-chuộng và yêu-mến hơn chàng. Trong bọn thiếu-niên nhờ-cậy và kính-phục Duệ-la hơn hết, có một chàng tên là Lô-huệ Vinh-tân. Dầu không có tài-năng xuất-sắc, nhưng chàng thật-thà, ngay-thẳng và rất siêng-năng. Ai nấy coi Lô-huệ Vinh-tân là một người cao-trượng, vì chàng luôn luôn sẵn-sàng hiến mình cho kẻ khác, giúp việc họ, nói lời nhơn-hậu và phán-

phát tia sáng của nụ cười vui-vẻ.

Hai năm trước, chàng chọn Đức Chúa Jê-sus-Christ làm chủ. Chàng không hề thiếu nghị-lực. Dầu ở buồng giấy, là nơi chàng thường bị chàm-chọc, chàng cũng không hề hổ-thẹn vì vác cò của Chúa. Nhưng chẳng qua họ giả-bộ chế-nhạo đó thôi; ấy vì sự can-đảm thiêng-liêng của chàng khiến mọi người phải kính-trọng chàng, dầu rằng không chịu nói ra.

Đầy bằng-hữu đã buộc lỏng Lô-huệ Vinh-tân với Duệ-la Vê-nô-linh, mặc dầu Duệ-la Vê-nô-linh hình mũi ít nhiều vì được việc, và lại thường tự-phụ, kiêu-cách đối với người bạn chẳng có tài-năng xuất-sắc như mình. Nhưng Duệ-la yêu chàng bởi chàng có tấm lòng sốt-sắng, có tình thân-ái và nhứt là — xin thú thực — bởi chàng kính-phục mình. Rốt lại, họ coi nhau như anh em ruột.

Bà Vê-nô-linh và Ê-mi-li thỏa lòng vì nhận thấy tình bằng-hữu đó. Hai mẹ con ưa thấy chàng Lô-huệ Vinh-tân tới thăm gia-quyển mình, vì tưởng rằng Duệ-la sẽ chịu ảnh-hưởng tốt-nhứt do lòng tin-kính vui-vẻ và dễ truyền của chàng.

Hai chàng thiếu-niên này ăn cơm trưa trong tiệm cao-lâu ở gần nhà máy; bao giờ họ cũng ăn chung một bàn. Ít lâu nay Duệ-la nhận thấy bạn luôn có bộ ăn-uống hối-hả. Ngồi ăn chưa

đầy nửa giờ, chàng đã ngược mắt áy-náy nhìn đồng-hồ, rồi biến mất vì một mục-đích mà Duệ-la không biết. Một bữa, Duệ-la nóng tiết, hỏi rằng :

— Anh mắc công-chuyện chi mà ăn cơm vội-vã như vậy? Anh luôn luôn có bộ đi đến nơi hẹn-hò quan-trọng.

Lô-huệ lảng-lãng mỉm cười, đáp lại :

— Chính thế.

— Này, này, tôi hỏi anh rằng anh đi đâu đây, thì có phải là vô-ý, vô-từ chàng?

— Đi đến nhà máy.

— Đi đến nhà máy? Nhưng còn nửa giờ nữa mới lại bắt đầu làm việc kia mà!

— Tôi biết vậy, nhưng, anh Duệ-la ơi, tôi với vài người nữa đã nhứt-dịnh nhóm-họp trong giờ này ở một phòng nhỏ bỏ không trên tầng cao nhứt.

— Ừ! Đề làm chi vậy?

— Đọc Kinh-Thánh và cầu-nguyện chung. Cả ngày chỉ lúc đó chúng tôi được yên-ôn, vì về đến nhà, chúng tôi còn phải lo nhiều việc khác. Giữa cần-động suốt ngày, chúng tôi cần được yên-ủi, giúp-đỡ như vậy là dường nào! Nhon đó, chúng tôi được bỏ sức thiêng-liêng để chống-chơi những sự khó-khăn. Dầu tôi không được yên-ngỉ trong mấy phút ấy, nhưng đối với tôi, đó là thị-giờ tốt-nhứt của một ngày. Anh Duệ-la ơi, tôi ước-ao anh đến nhóm-họp với chúng tôi.

(Còn tiếp)